

De kabouter

Mijn kantoorleven ligt stil, maar mijn werk gaat gewoon door. En hoe! Vorige week een grote klus, met grote spoed. Haas was het haasje. Overwerk. Geen lunchwandelingen, geen vrije avonden, door buffelen. Donderdagavond was de klus af, net op tijd.

Ik besloot mezelf te trakteren op een vrije vrijdag. Die had ik wel verdiend na al die overuren. Ik was benieuwd hoe de natuurtuin er bij lag. Dus vrijdagmorgen stapte ik bij de Konijnenwal rechts het hekje door en daarna meteen links het pad op. De natuurtuin lag voor me. Op een kleine 20 meter stond een kruitwagen op het pad. Achter die kruitwagen stond een kabouter! Ja echt! Boven de kruitwagen uit stak een kalend bolletje met een wit baardje en vrolijke ogen achter een klein rond brilletje. Dat moest wel een kabouter zijn. Wat een unieke ervaring. Ik ging een kabouter ontmoeten in de natuurtuin. Kom op Haas, er op af!

‘Dus u bent de Robin Hood van deze tuin’

Ik was weer eens te voorbarig geweest. Verscholen achter de kruitwagen zat een kwieke zestiger op zijn knieën onkruid uit te trekken. Weg kabouterdroom. Hij zette de kruitwagen aan de kant, we groetten elkaar en we raakten in gesprek. Ik zei “Ik wist niet dat er gewied werd in de natuurtuin. Alles wat hier opkomt, is toch natuur?”. “Ja” zei hij vriendelijk, “het is natuur, maar het is ook tuin”. Daarop begon hij een lang verhaal. Over rijke grond en rijke planten en arme planten. De rijke planten spannen samen met de rijke grond. Zo blijft er geen plaats over voor de arme planten. En hij zei iets over verschralen en ... OH, HELP! Ik was op school nooit goed geweest in biologie. Van dit verhaal snapte ik ook niets. Ik was de draad helemaal kwijt.

Hij stopte met praten en keek me aan. In mijn hoofd galmde de stem van mijn vroegere leraar biologie. “Wat heb ik net uitgelegd Haas? NOU?” Ik raakte in paniek. Kom op Haas, verbreek de stilte, bluf je er uit, maak een grapje, NU! “U laat toch wel wat staan hè?” zei ik. “Oh zeker wel” zei hij. Overmoedig door mijn kleine succesje zei ik “Dus u bent de Robin Hood van deze tuin. U ruimt de rijken uit de weg zodat de armen meer plaats krijgen”. Hij schoot in de lach. “Niet helemaal, maar zo zou je het kunnen zeggen”. Gelukkig, hij was niet boos over mijn onnozele opmerking. “U heeft er anders wel veel werk aan, zo’n hele tuin”. “Ik doe het samen met andere vrijwilligers”. Ik keek om me heen. Een tiental krasse knarren was her en der in de tuin bezig met schoffels, harken, kruitwagens en emmers. “Nou” zei ik, “toch een hele klus, ook met zo’n groep”. “Ach” zei hij, “iemand moet het doen en wij doen het met plezier. En de kabouters doen het niet hè”. “Wat u zegt meneer, wat u zegt”.